

نوجوانان مسجد شهید حنظله

بیش از ۲۰۰ شب است

که در موکب خیابان طبرسی از زائران پذیرایی می‌کنند

پایگاهی برای رشد

برای بچه‌های مسجد فقط یک تصویر منتشر شده نبود؛ نشانه‌ای بود از اینکه کاری که خودشان انجام داده‌اند، دیده شده است.

● کار فرهنگی خانوادگی

رضا اخلاقی، یکی از اعضای فعال پایگاه که از ۱۰ سال قبل همراه با پاشایی بوده است، می‌گوید: موکب مسجد در مناسبت‌های مختلف فعال است؛ از شب‌های ولادت و شهادت گرفته تا جشن‌های امام‌رضایی و یکشنبه‌های قرآنی. هیئت نیز برنامه‌های هفتگی دارد و هر یکشنبه فعالیت‌های نوجوانان و برنامه‌های فرهنگی ادامه پیدا می‌کند. اخلاقی که همراه با همسر و فرزندان به مسجد می‌آید و پسران خانواده همسرش را هم به این جمع معنوی باز کرده است، ادامه می‌دهد: بخش پشتیبانی را خانم‌ها بر عهده دارند. همسر من و آقای پاشایی و حسن قربانی و بقیه آقایان همگی زودتر می‌آیند و در پخت غذا، با دگر کردن با دکنک‌ها فضا را برای بسته‌بندی جایزه‌ها و تدارکات کمک می‌کنند.

رقیه احسان منش همسر آقایان در حالی که داخل آشپزخانه مسجد، پای دیگ سوپ ایستاده است، می‌گوید: ۱۰ سال است که همه جا همراه شوهرم هستم؛ سه فرزندم را هم در همین هیئت بزرگ کرده و به آن‌ها یاد داده‌ام در کارهای گروهی کمک کنند. ادامه می‌دهد: این شب‌ها انواع غذاها را درست می‌کنیم، پوره سیب زمینی، سوپ و عدسی، هر غذایی که وسع‌مان برسد، چون همه هزینه‌ها مردمی است، غذاها هم ساده و خودمانی است.

مهدی افتاده-موسوی شب که می‌شود، بعد از اذان مغرب، در خیابان طبرسی محله پایین خیابان، مسیری که می‌توانی بایستی و رویه گنبد طلایی سلام و عرض ارادت داشته باشی، نوجوان‌هایی را می‌بینی که هر کدام در تکاپو هستند برای پذیرایی از زائران که قرار است یک چای گرم مهمان موکب آن‌ها باشند. هر کدام گوشه‌ای از کار را گرفته‌اند؛ یکی مشغول آماده کردن صندلی‌هاست، یکی سراغ سیستم صوتی می‌رود. دیگری فیلم می‌گیرد و آن یکی چای می‌ریزد. اینجا کسی منتظر دستور نمانده است. هر کس کاری از دستش برمی‌آید، انجام می‌دهد. بچه‌های مسجد شهید حنظله، بین طبرسی ۱۸ و ۲۰، از ابتدای جنگ تحمیلی سوم، سنگر خیابان را در یکی از مهم‌ترین مسیرهای شهرمان حفظ کرده‌اند و دو ماهی می‌شود که برنامه‌های فرهنگی، هیئت، موکب و فعالیت‌های پایگاه به صورت ثابت در آن برگزار می‌شود. موکب دائمی را با کمک مردم راه‌انداخته‌اند و بخش اصلی کارهای آن بانو جوانانی است که از مدرسه به مسجد آمده‌اند و با دیدن فضای خودمانی‌اش، در اینجا ماندگار شده‌اند. هر شب پای پیاده یا توبوس و موتور خودشان را به این پایگاه می‌رسانند تا ساعاتی را به زائران خدمت کنند و سنگرشان مستحکم بماند.

مسجد را بر عهده گرفت. این روحانی جوان که از همان زمان برای جذب جوانان برنامه‌هایی در ذهن داشت، می‌گوید: بچه‌ها اینجا در کنار کارهای فرهنگی، کار و مسئولیت‌پذیری را یاد می‌گیرند. بعضی نوجوان‌ها از همین جمع، وارد کارهای فنی و حرفه‌ای شده‌اند؛ یعنی خودمان برایشان کار پیدا کردیم و آن‌ها را معرفی کردیم تا در مسیری که علاقه دارند، قرار بگیرند. یکی سراغ سیم‌کشی رفته، دیگری در کار فنی مشغول شده و چند نفر هم در زمینه فیلم برداری، تدوین و تولید محتوا فعالیت می‌کنند. سید سجاد قدیری، نوجوان پایه یازدهم که از همین مسیر به مسجد رسیده است، حالا مسئولیت بخشی از فیلم برداری و فعالیت رسانه‌ای را بر عهده دارد و کار با تجهیزات تخصصی این بخش را هم یاد گرفته است.

پاشایی، نایب رئیس شورای اجتماعی محله هر چه در توان دارد برای پیشبرد اهداف مسجد به کار می‌برد و می‌گوید: با همکاری شهرداری بخشی از دیوار مسجد را برداشتیم و کرکره برقی نصب کردیم تا ارتباط فضای مسجد با خیابان بیشتر شود و بتوانیم در مناسبت‌های مختلف موکب دائمی داشته باشیم. در یکی از همین برنامه‌ها، تصویری که از فضای مسجد منتشر شد، به دلیل طراحی خاص پرچم و محتوای آن، در فضای مجازی بازتاب پیدا کرد. این اتفاق

● اینجا «باید» نداریم

سید محمد علوی، مسئول عقیدتی پایگاه شهید حنظله، از شب‌هایی می‌گوید که بعد از آن اتفاق تلخ ۹ اسفند ۱۴۰۴، مسجد برای خودش و بچه‌های پایگاه به «خانه اول» تبدیل شد. به گفته او، از همان روزهای ابتدایی، نوجوان‌هایی یکی آمدند و حضورشان ادامه پیدا کرد. اما آنچه در روایت خادمان مسجد بیشتر از همه به چشم می‌آید، شیوه ارتباط با همین نوجوان‌هاست.

او ادامه می‌دهد: اینجا خبری از اجبار و امر و نهی نیست. اطلاع‌رسانی در کانال و گروه انجام می‌شود و هر کس وقت و علاقه داشته باشد، خودش می‌آید.

این «خودجوش بودن» را می‌توان در گوشه و کنار مسجد دید. یاسین محمدی نژاد بی سروصدایان‌های چای را می‌شوید و ابوالفضل اکبرزاده چای را دم می‌کند. ابوالفضل ذبیحی و مهزیار شیرخانی مشغول آماده کردن فضای برنامه و چیدن صندلی‌ها و تجهیزات فیلم برداری هستند. سید امیرحسین حسینی، نوجوان پایه یازدهم، می‌گوید که از طریق مدرسه با مسجد آشنا شده و در پایگاه هم همکاری که لازم باشد، انجام می‌دهد.

● مسئولیت‌پذیری از مدرسه تا مسجد

این ارتباط فقط به مسجد محدود نمانده است. محمد رضا پاشایی، از فعالان فرهنگی و اجتماعی مسجد، مسئول دروس پرورشی چند مدرسه است و ۱۰ سال قبل مسئولیت پایگاه این

حمایت بزرگ ترها از جوان‌ها در مسیر درست

می‌دهند. حسن قربانی، مسئول خدمات هیئت و ابراهیم غلامپور از هیئت دارهای قدیمی پایین خیابان، کارهایی مانند جابه‌جا کردن سماور را خودشان انجام می‌دهند. شاید از ماندگاری این مسجد در همین تصویر ساده باشد: نوجوانی که بعد از مدرسه راهی مسجد می‌شود، جوانی که دوربین را روی دوش می‌اندازد، مادری که برای پشتیبانی غذا آماده می‌کند و مردی که با یک عمر تجربه هیئت داری، آخرین صندلی را سر جایش می‌گذارد. اینجا چراغ مسجد را آدم‌هایی روشن نگه داشته‌اند که تصمیم گرفته‌اند هر کدام، هر قدر می‌توانند، سهمی در مسیر رشد معنوی داشته باشند.

راه‌اندازی موکبشان می‌آیند و چای و قند را از ما می‌گیرند. خیلی خوب و ارزشمند است که این جوان‌ها در مسجد مشغول کار فرهنگی هستند و به راه‌های بد کشیده نمی‌شوند. ساعتی که از اذان می‌گذرد، دیگر صندلی‌ها بیرون از مسجد چیده شده و مردم کم‌کم جمع می‌شود. نوای حماسی در سراسر خیابان طبرسی می‌پیچد. فاطمه فرشچیان دختر پانزده ساله‌ای که از اعضای ثابت مسجد و مسئول گروه سرود دختران است، روی صورت بچه‌ها پرچم ایران را نقاشی می‌کشد.

در کنار پسرهای جوان که هر کدام بخشی از کار را انجام

اعضای ثابت این موکب حدود ۲۵ نوجوان هستند که خودشان برنامه را جلو می‌برند. تجهیزات را مدیریت می‌کنند، برای شام و پذیرایی پول جمع می‌کنند، صندلی‌ها را جابه‌جا می‌کنند و گاهی حتی هزینه برنامه را از جیب خودشان می‌دهند. البته افرادی هم هستند که وقتی کار مخلصانه این جوانان را می‌بینند، از آن‌ها حمایت مالی می‌کنند و برای دلگرمی‌شان در برنامه‌هایشان هم شرکت می‌کنند. حسین آگشته، یکی از کسبه قدیمی طبرسی، وقتی کار دلی این جوانان را دید، هر چاکه نیاز به کمک داشتند، آن‌ها را حمایت کرد. حسین آقا می‌گوید: خیلی وقت‌ها برای